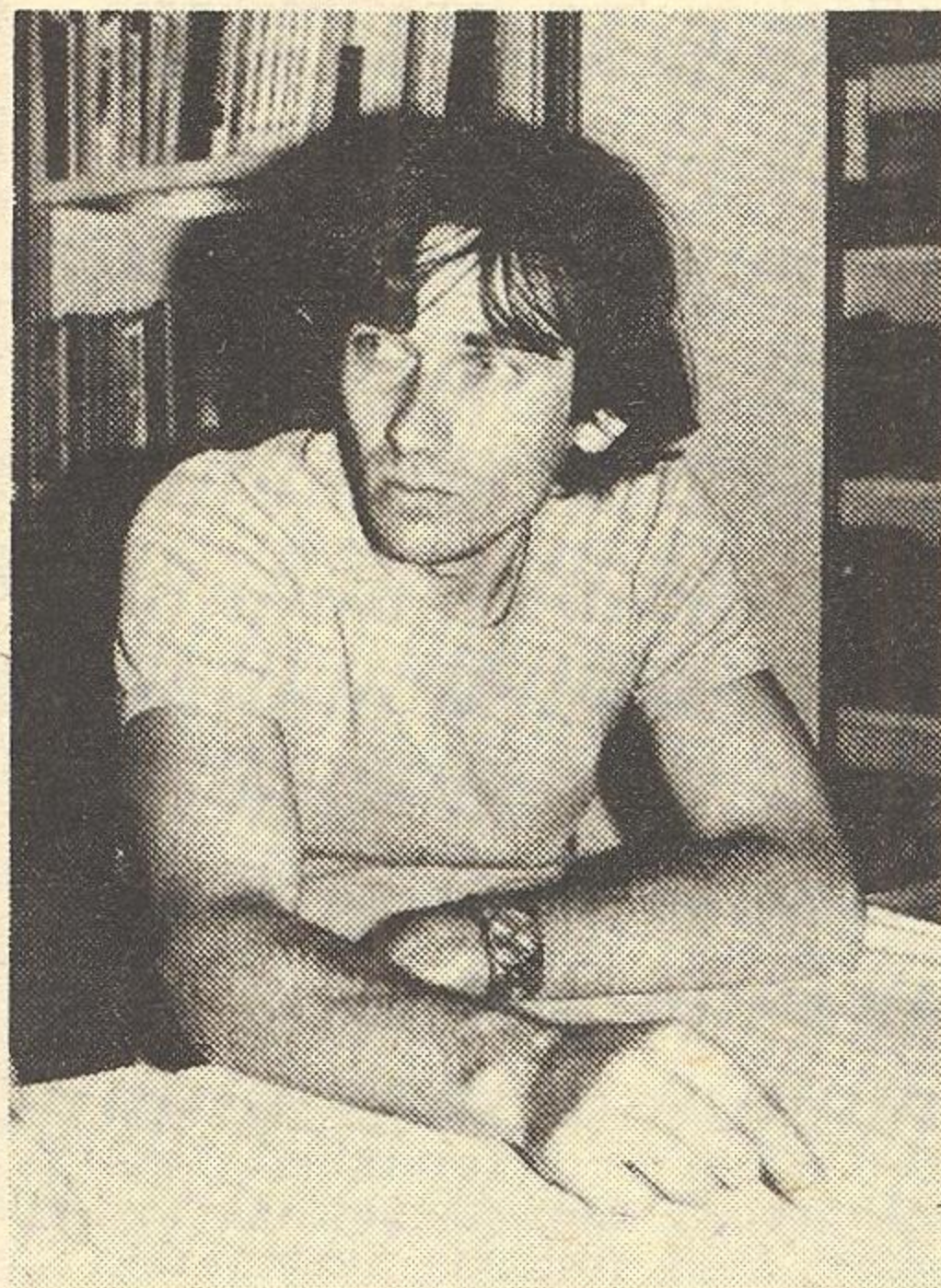

Tanítani „izgalmas szellemi kaland”

Hóna alatt rajzokkal teli mappa, két kezében táska, festékekkel és mindenféle olyan dologgal telve, amely egy rajzórán vagy szakkörön szükséges lehet. Szávai István a megyei művelődési központból távozóban valószínűleg tanítványaihoz igyekszik a Széchenyi lakótelep „piros” iskolájába. Két éve „ingázik” így munkájának két színhelye között, no és ne feledkezzünk meg a harmadikról sem, Zagyvarékasról, ahol él, s ahol történetesen színjátszó csoportot vezet.

Minden, de legalább is nagyon sok minden érdekli a fiatal biológia—rajz szakos pedagógust. Mindenekelőtt a tanítás, hisz ez az amit hivatásául választott, noha a pedagógiai főiskolára még nem ezzel a szándékkal indult a Meggyesegyházán érettségizett diák. Akkoriban sokkal inkább foglalkoztatta az írott szó, versek, novellák kerültek ki a tolla alól, s nyilván tehetséggel művelte ezeket a műfajokat is, hisz gimnazistaként Sárvárott csak Bari Károly „előzte meg” a diákköltők—írók versengésében.

Újságíró akart lenni, ma is jónéhány kéziratot őriz íróasztalfiókjá. Ezek az írások azonban már kifejezetten a pedagógus feljegyzései, egy olyan pedagógusé, aki alkotó módon éli meg — saját szóhasználatával élve — azt az „izgalmas szellemi kalandot”, amit a tanítás jelent. Szávai István rajzórái azt is mondhatnánk rendhagyóak. Óráin a zene, az irodalom éppúgy jelen van, mint a képzőművészet. Sőt, sokszor éppen a gyerekek általános, zenei-irodalmi kultúrája a kiindu-

Szávai István portréjához

lópontja a képzőművészet világához való közeledésüknek. A tökéletes persze egy olyan iskola volna, amelyben komplex művészeti nevelést kapnak a diákok. Szolnok ének-zene tagozatos általános iskolájában szeptembertől megkísérlik bevezetni ezt a rendszert. A vizuális, képzőművészeti nevelés feladatait Szávai István vállalta. S meggyőződésem, hogy az önmaga előtt igen magasra tartott mérce szerint teljesíti is. Másképp ugyanis nem tud dolgozni. Ezt a „teljesítmény-orientált” szemléletet még otthonról hozta. Szülei falusi munkásemberek voltak, ám nem zárult be körülöttük a világ. A „fényes szelek” időszakában sok feladatot vállaltak tágabb közösségükért, a faluért is.

Egyfajta népművelői „vé-nától” Szávai István sem

mentes. Régebben diákszínpadon játszott, maradt benne valami vonzalom a közösségi tevékenységi formákhoz. Nyilván ezért is — vagy csupán a játék örömeért? — szervezett színpadot Zagyvarékasra, tart gyermekfoglalkozásokat számtalan helyen, és persze vezeti a Megyei Művelődési és Ifjúsági Központ gyermek-vizuális szakkörét. Kapcsolatot tart üzemi, vállalati kollektívákkal is, akiknek időnként kiállításokat is rendez tanítványai munkáiból. Grafikákat, festményeket, rézkarcokat, linómetszeteket, festett textilképeket tud ilyenkor bemutatni, hisz óráin — és persze a szakköri foglalkozásokon is — a gyerekek több csoportban, többféle technikával dolgozhatnak. Mindenki azt a csoportot választhatja, amelyben legsikeresebb a tevékenysége. Ennek a sikernek egyik feltétele azonban a „nyersanyag”, a sokféle technikai felszerelés, festék, ecset, ceruza, toll — és még sorolhatnám —, amelyet az üzemek segítségével nélkül talán elő sem tudnának teremteni.

A mindennapi pedagógiai munka megvívja csatáját az elméleti munkával — mondja Szávai István. Talán azért a közeljövőben jut ideje és energiája megírni, összegezni eddigi pedagógiai munkájának, kísérleteinek tapasztalatait. A gyermek vizuális, képzőművészeti nevelésének kérdéseiről érdemi „hozzászólást” tartogat.

TE.

Fotó: T. Z.